

**• michal
viewegh**

Mráz přichází z Hradu

[druhé město]

michal viewegh
mráz přichází z hradu
druhé město

DRUHÉ MĚSTO

**• michal
viewwegh**

Mráz přichází z Hradu

[druhé město 2012]

POZNÁMKA AUTORA

Tento román je stejně jako předchozí Mafie v Praze rozvernou kombinací reality a spisovatelské fantazie; po delší úvaze, kterou patrně nelze označit za zralou, jsem se však na rozdíl od minulé knihy rozhodl ponechat postavám jejich skutečná jména.

Pravá jména jsem tudíž vrátil i několika protagonistům Mafie v Praze: televizní reportér zvaný Kokta se tak stává Radkem Johnem, Boris Vítek nám dobře známým Vitem Bárťou, mafián Ondřej Valounek se z Prahy 11 stěhuje do rodné Prahy 4 a stává se Ondřejem Palounkem a kmotr Mord se konečně mění v kmotra Janouška (který je ovšem stále tak trochu i kmotrem Hrdličkou). Darka Balíka, náměstka ministra obrany Šestáka a ministra vnitra Langrosse bohužel takto proměnit nemohu, neboť byli v prvním díle zabiti či uvězněni, takže pro pokračování příběhu jsou nepoužitelní (přestože jejich předobrazy Dalík, Barták, Gross a Langer ani nezemřeli, ani bohužel nesedí v base).

S časovými údaji jsem znovu zacházel zcela svobodně. Opět jsem postupoval metodou koláže, to jest škodolibým mícháním stovek

novinových výstřižků (a nově též výpisků ze dvou knih), protože také tentokrát jsem zamýšlel napsat nejen thriller splňující pokud možno všechna žánrová pravidla (včetně nemalé nadsázky), ale zároveň i maximálně jízlivou společensko-politickou satiru.

Abych to mohl udělat (doufejme) bez nepříjemných následků, musím zde i napodruhé odcitovat, co napsal v předmluvě thrilleru o smrti lady Diany spisovatel Tom Cain: „K napsání této knihy mě inspirovaly skutečné události a přetrvávající spekulace, které je doprovázejí. Kdekoli to bylo vhodné, snažil jsem se respektovat známá fakta. Přesto jde o výslovnou a jednoznačnou fikci. Kategoricky prohlašuji, že nemám v úmyslu odhalit žádnou domnělou konspiraci, která až dosud zůstala neodhalená či utajená. Investigativní novináři a policejní detektivové se pokoušejí najít odpověď na otázku: ‚Co se stalo?‘ Jako spisovatel jsem se pokusil použít svou představivost a vypracovat odpověď na zcela odlišnou, hypotetickou otázku: ‚Co kdyby...?‘“

Nedokáží záměry románu **Mráz přichází z Hradu** formulovat lépe, a proto se k výše uvedenému prohlášení v jeho plném znění připojuji.

Michal Viewegh

Spisovatel vysloví to, co druzí lidé nemohou.

Hanif Kureishi

PROLOG

Lenny nedávno oslavil třicáté narozeniny, avšak díky štíhlé postavě a chlapeckému úsměvu vypadal mladší; když byl bez uniformy, a navíc nakrátko ostříhaný a opálený jako právě teď, lidé mu hádali o pět let míň. Pracoval jako stevard. Jeho povinnosti v letadle byly rozplánované doslova na minuty, čemuž se zpočátku jen těžko přizpůsoboval — obzvlášť nesnášel spěch, který na palubě vládl během krátkých letů. Odjakživa měl rád klid a pomalejší tempo. Dovolenkové bezčasí na Maledivách si proto maximálně užíval a s veselou rezolutností odmítal veškeré prezidentovy pokusy stanovit jakýkoli, byť i poměrně volný denní plán.

Václav Klaus jako správný konzervativec měl naopak rád pravidelnost a rituály: například plaval vždy před snídaní a po snídani si každý den dvě hodiny četl. Nikdy ostatně nechápal, že se někomu nejlépe pracuje v noci mezi dvanáctou a pátou. To pro něj byly smyšlenky a nepravdy. Nejlépe se přece pracuje, když je člověk vyspalý, když je svěží ráno a do okna mu švitoří ptáci.

Jakkoli ptáci dávno zpívali, veškeré Lennyho aktivity stále připomínaly pohyby lenochoda a zjevně se řídily pouze hnutími mysli otupělé horkem a alkoholem. Namíchal si druhý rum s kolou, došel si pro sešit se svými zápisky (říkal mu *Supertajná kniha*), ale potom na lehátku na stinné terase usnul. Po čtvrthodince se probudil, sešit i nevypitý long drink malát-ně odložil a udělal na pláži několik ledabylých snímků. Fotil volavky, květiny, lodě a ryby (prezidenta fotit nesměl, a tak to dělal jen tajně). Nakonec se došoural do bungalovu pro potápěčskou výzbroj a s fotoaparátem v ruce se líně brodil k jedné z tyčí, které označovaly písčitý průchod mezi ostrými korály. Nasadil si brýle a ploutve, zamával Václavovi, zanořil hlavu do tyrkysové vody, položil se na hladinu a nechal se unášet mírným proudem.

Prezident se mezitím vrátil k Bowkerově autobiografii Orwella. Nikdy neuměl svůj život dělit na práci a neprací — jenže tentokrát na dovolenou jet musel. Nebylo vyhnutí. Na rozdíl od svého předchůdce jaksi nevěřil, že se problémy dají řešit svoláváním světových konferencí. Ironicky se ušklíbl. Ne, rozhodně nebyl z těch, kdo věří, že se dá vládnout humanistickými apely.

Alespoň tu tedy co nejvíc pracoval. Orwella četl s mimořádným zájmem a jako vždy si některé pasáže podtrhával, ale až dosud kupodivu neudělal ani jednu nesouhlasnou vlnovku. To je opravdu vzácné, říkal si. Když znovu zdvihl oči k rozhraní průzračně světlé a temně modré vody za korálovým útesem, nikde Lennyho neviděl. Asi sto metrů odtud kotvila motorová jachta, které si všiml už včera, ale jinak v moři široko daleko nikdo nebyl. Nad bílou tříští jedné z vln přelétla volavka. Václav Klaus se dosud domníval, že se Lenny pro cosi potopil, a dál po hladině pátral očima v přesvědčení, že se jeho mladý milenec musí každou chvíli vynořit — avšak v příštím

okamžiku prezidentovu veskrze racionální mysl prostoupilo vědomí, že Lenny je mrtvý.

Neměl pro to žádný důkaz, ale byl si tím jistý.

Václav Klaus pocítil úlek, strach — a uznání.

To bylo opravdu profesionální, konstatoval v duchu. Věděl, že dříve či později se to stane, jen netušil, že to bude takhle brzo. V mnoha ohledech se mu ulevilo. Odjakživa snášel neštěstí lépe než druzí. Byl v tom i kus jeho sportovního ducha. Sport byl pro něho nesmírně důležitý. Když závodil na lyžích a minul branku, nikdy to nevzdal — i se zpožděním pokračoval do cíle.

Jak sám přiznával, citů nikdy neměl na rozdávání.

SUPERTAJNÁ KNIHA I

Jsou věci, který se nedaj napsat. Jak vysvětlit Největšímu Čechovi, že to prkýnko na můj záchodě padá? A co když potká ve výtahu sousedy? Co si pomyslejí? Že se jim zjevuje Největší Čech? O tom se psát nedá.

A o čem se dá psát?

Nevím.

Začínám. Když tohle nenapišu, zblázním se, přísahám.

Možná se o takovejch věcech psát nemá. Možná je to nevkusný, říkaj mi to mnozí, ale já si prostě nemůžu pomoci.

Tu pozvánku mám schovanou dodnes.

To, co způsobila, bylo zemětřesení.

„Prezident republiky si vás dovoluje pozvat na 70. koncert z cyklu Jazz na Hradě v Nové galerii Pražského hradu. Účinkuje Martin Brunner Trio a skupina Lukáš Martinek & Private Earthquake.“

Private Earthquake.

Soukromý zemětřesení.

Jazz nijak zvlášť nemiluju, ale přesto se kdesi v mejch útrobách srazily dvě zemský desky. Koho mám vzít? uvažuju. Svýho milýho? Ne, vezmu nejlepší kamarádku Kristýnu, rozhodl jsem se.

Zároveň jsem okamžitě vyrazil do zmrzlejších ulic koupit si nové oblek.

Abych se Největšímu Čechovi líbil.

Osudovej oblek.

Odcházím z bytu v „osudovym“.

Letošní zima je zničující, ale já ji nevnímám. Vznáším se. Letím. Baletím.

Koncert je hezkej, ale stejně se nemůžu zbavit pocitu, že muzikanti vlastně pořád jenom laděj.

Že to hlavní teprv přijde.

A nemýlim se.

Po koncertě Největšího Čecha požádám, jestli se s ním můžu vyfotit.

Jeho koutky se pohnou, mlčky se usmívá, mhouří oči. Kvůli těm spadlejším víčkám vypadá jako baset, ale to mu samozřejmě neřeknu. „Můžete na mě za půl hodiny počkat u Kohlovy kašny, Lenny?“ zeptá se. Odkud zná moje jméno? Kristýna významně zamrká a odjede taxíkem domů. Hájek, Jakl i Weigl se mračej. Netuším, kde ta zatracená kašna je. Největší Čech mi to musí vysvětlit. Ukazuje mi Hrad: Královský palác, Vladislavský sál, Ludvíkovo křídlo. Ochranka nám odemyká dveře a zase za náma zamyká. Líbí se mi Plečnik. Vidím na Největším Čechovi zklamání. Mluví o Havlovi a o disidentech.

„Slovo disident je docela volně zneužívané a volně interpretovatelné slovo, Lenny. Každý dolar v kapse občana je pro totalitu nebezpečnější než disidentský časopis,“ vysvětlí mi.

Bere mě za ruku. Úplně obyčejně. Úplně láskyplně.

Mlčíme.

I s ochrankou jedeme do motelu v Průhonicích. Svlíkne se a srovná si šaty na konferenční stolek. Podívá se na hodinky a začnem.

Nejsem zvyklej bejt šťastnej.

Třeba si zvyknu.

„Match ball!“ zapiští Největší Čech chvíli předtím, než se udělá.

Smějeme se, ale v příští vteřině mu volá Centrála.

Největší Čech strne.

Celej se zmenší.

Kdybych se aspoň měl komu svěřit. Ulevilo by se mi. Jenže tohle všechno je tajemství.

„Potřebuju s tebou jít na kafe,“ volám Kristýně.

Vážně jsem jí to původně nechtěl vykládat celý. Umínil jsem si, že skončím šokující informací, že jsme s Největším Čechem jeli do Průhonic. A že nic dalšího už ze mě nedostane. I kdyby se rozkrájela.

„Už ho asi nikdy neuvidím,“ vyřknu větu, která mě tak tíží a kvůli kteréj to celý povídám.

Jenomže Kristýna prohlásí: „Ale jo. On se ti ozve, Lenny. Chce tě přefiknout.“

Mlčím. Zřejmě dost výmluvně.

Chvíli na mě kouká. Pak se rozesměje, obrátí do sebe víno a praví: „Aha. Tak teď už ti zbejvá jen Obama.“

ČTVRTEK

1

Všimli si ho na cestě ke hřbitovu.

Brutál okamžitě zpomalil, aby si opilce mohli lépe prohlédnout: seděl či spíše ležel u boční stěny autobusové zastávky. Strašák i Brutál logicky předpokládali, že teď ve dvě ráno už žádný spoj nejede. Pokračovali ještě asi tři sta metrů a odbočili na lesní cestu, kde byla tma natolik hluboká, že modrou dodávku nemohl nikdo spatřit. Potom se po silnici pěšky vrátili k zastávce. Strašák do bezdomovce kopl špičkou kanady, ale muž se ani poté neprobral. Zjevně byl úplně namol. Po úzké silničce až dosud neprojelo ještě ani jedno auto.

Muži bez domova bylo padesát šest, ale vypadal na sedmdesát. V jeho životě se horší a lepší období dlouho střídala, avšak posledních deset let to byla už jenom mizérie. Hnědé manšestrové kalhoty a tříčtvrteční vlněný kabát dostal v azylovém domě sice teprve před měsícem, takže z dálky vypadal *skoro normálně* (jak se vyjádřil Strašák), ale když přišli blíž, nemohli si nevšimnout typických znaků bezdomovectví: špinavých sešlapaných polobotek, mastných vlasů

a prošedivělého strniště, jakož i do ruda spáleného zátylku lidí, kteří nedobrovolně tráví celé dny venku. Ale hlavně cítili ten nezaměnitelný zápach. Pach moči, potu a kdovíčeho ještě.

„Já se pobliju,“ řekl Strašák.

„Špína týhle země,“ pravil Brutál přesvědčeně.

Vytáhl mobil, přepnul fotoaparát do režimu videa a snímání nastavil na *Noc*. Každou akci si vždycky natáčel, ale nebyl takový idiot, aby ta videa pověsil na YouTube (nahrávky byly určené pouze prověřeným členům neonacistických srazů). Strašák si kolem obličeje omotal šálu s nápisem *Combat 18*, do čela si stáhl kapuci bundy a odšrouboval uzávěr kanystru.

„Můžeš,“ řekl Brutál a stiskl nahrávání.

Strašák zaváhal. Jejich pohledy se střetly.

„Jestli nejseš přesvědčenej, že děláme správnou věc, tak to nedělej.“

Nepřestával točit. Taberna de Antonio Sánchez, Mesón de Paredes 13, naskočilo mu znovu v hlavě. Té adresy už se nejspíš v životě nezbaví.

„Jsem o tom přesvědčenej,“ odpověděl Strašák.

Naklonil kanystr a začal polévat tříčtvrteční kabát a manšestráky.

„Taky na ksicht,“ upozornil ho Brutál.

Benzin v očích bezdomovce probudil. Pokoušel se posadit. Jeho výkřik prořízl noční ticho.

„Dělej! Vypal ten vřed!“

Autodafé. Tak tomu říkala španělská inkvizice, když upalovala Židy. Veronika mu toho o Španělsku napovídala hodně. Náhle uviděl její tvář: světlé vlasy, pihovatý nos, piercing. Tetování na zadku a v klíně. Na Veroniku teď myslet nesmí, nařídil si Brutál. Strašák škrtl zápalkou a hodil ji na záda bezdomovce, který se mezitím dokázal postavit.

Z lidského těla se stala pochoduující ohnivá koule.

Na ten zvířecí křik nebyli připraveni. Ani fight camp je na něco podobného nepřipravil. Pořád máme rezervy, pomyslel si Brutál.

„Padáme!“ zaječel.

Sprintem se rozběhli nazpět k dodávce.

2

Pochůzkář Radek Staněk v předchozích dnech odsloužil dvě denní a dvě noční dvanáctihodinové směny a včerejšek jako vždy prakticky celý prospal; proto mu teď ve čtyři ráno nedělalo žádný problém být vzhůru a sledovat okolí bytu nového pražského primátora. Tmavomodrý hyundai, v němž proseděl skoro celou noc, zaparkoval v dostatečné vzdálenosti od nejbližší pouliční lampy, a navíc se mu podařilo najít místo pod jedním z velkých platanů, kde byla tma nejhlubší. Na sobě měl černou bavlněnou mikinu, a dokonce si nasadil i černou policejní kuklu, takže jeho tělo a hlava dokonale splynuly s barvou potahů. Minule tak dobré parkování nenašel, a tudíž se trochu bál možného vyzrazení, ale dnes v noci si byl jistý, že jej zběžný pohled kolemjdoucího nemůže odhalit.

Čtyřiačtyřicetiletý Radek Staněk byl rozvedený a bohužel bezdětný (jeho lítost nad tím, že nemá děti, v poslední době podivně vzrůstala). Policistova o čtyři roky mladší sestra byla mentálně postižená. Radek se s jejím stavem dávno smířil, avšak v dětství a v mládí v něm pohled na sestřičku vyvolával

nezvladatelné záchvaty vzteku. Připadalo mu to strašně nespravedlivé.

Spravedlností byl odjakživa posedlý. *Nezdravě posedlý*, říkala mu kdysi jeho žena. Marně mu připomínala, že spravedlnost je v lidském životě spíše příležitostný luxus než trvalý nárok.

„Ber věci s větším nadhledem,“ radila mu bezpočtukrát. „Víc se usmívej.“

Ale Radek Staněk jako by ji neslyšel. Kdykoli se setkal s nějakou zjevnou lží či křivdou — v obchodě, v politice, na úřadě nebo v manželství — v jeho chování se ihned objevila až nesympatická urputnost. Jeho kolegové (zvláště pak Zuzana, s níž už tři čtvrtě roku žil) o tom věděli své. Práce pochůzkáře ho neuspokojovala, neboť ji nepovažoval za smysluplnou životní náplň — a když nemohl dělat něco, co považoval za smysluplné, většinou onemocněl. Letos v zimě mu na prsou naskočila jakási červená vyrážka, které se celý měsíc nemohl zbavit. Zuzana tvrdila, že jsou to *psychosomatické příznaky*.

„Někomu chybí zinek, tobě boj za pravdu,“ škádčila ho.

Nemohl to popřít.

„Hodně lidí je závislejších na běhání, protože vyplavuje endorfiny,“ pokračovala. „Ty zas doslova *fyzicky* potřebuješ spravedlnost!“

Měla pravdu. Nedávno si uvědomil, že loňské léto bylo nejdramatičtějším, nejsmysluplnějším, a tudíž možná vůbec nejlepším obdobím jeho života.

Začalo to šťastnou náhodou: nejprve si při jedné z pochůzek všiml podivných očí plyšového psíka za zadním sklem staré škodovky. Poslechl svou intuici, do auta se příští noc tajně vloupal — a objevil nahrávací zařízení bezpečnostní agentury ABL, která na Praze 11 sledovala politiky a občanské aktivisty. Následovalo šokující odhalení, že disketa, kterou přinesl do

redakce MF DNES, obsahuje záznam vraždy lobbisty Darka Balíka. Závěrečná divoká honička se zeleným jaguárem Ondřeje Palounka (a jeho zatčení) byla už jen pověstnou třešničkou na dortu.

Jenomže pak to skončilo stejně rychle, jako to začalo.

Život Radka Staňka se vrátil do rutinních kolejí služeb a dnů bezútešného volna, kdy svůj denní program plánoval bez nadsázky po půlhodinách, aby si nemusel přiznat, že se nudí.

Nudil se doma, nudil se v práci.

Palounek svůj vliv ještě posílil. Záznamy v rejstříku trestů si nechal vymazat, pomocí spořilovské ODS ovládl radnici Prahy 4 — a začal úspěšně soupeřit se samotným kmotrem Janouškem, kdo z padesátimiliardového městského rozpočtu ukradne víc.

A Radek Staněk tomu musel bezmocně přihlížet.

Pár gaunerů okrádá tohle město o miliardy, říkal si otráveně — a on ukládá pětisetkorunové pokuty, vozí opilce na záchytka a kontroluje zastavárny.

Potřeboval adrenalin.

Když počátkem letošního léta abstinenční příznaky Radka Staňka dosáhly vrcholu, navštívil novináře MF DNES Alexandra Lounského a Marka Konwického, s nimiž se v dramatických dnech po Balíkově vraždě spřátelil.

„Sežeňte mi nějakou *pořádnou* práci,“ požádal je bez okolků. „Nebo se zblázním.“

Saša, který pár dní předtím dělal interview s novým pražským primátorem, věděl, že Bohuslav Svoboda čelí zastrašování a vydírání a že by jistě ocenil nezkorumpovaného policistu, kterému by mohl důvěřovat. Proto byl Radek Staněk nyní před primátorovým domem. Jeho úkolem bylo zjistit, kdo Svobodovi opakovaně rozřezává pneumatiky jeho auta a ničí zámek na vstupních dveřích.

Od půlnoci byla ulice prakticky liduprázdná. Po příjezdu noční tramvajové linky prošel kolem jen starší manželský pár a o hodinu později hlučná trojice opilců; potom se chodník znovu ponořil do ticha. Před chvílí se přiloudala asi pětadvacetiletá brunetka venčící dva jezevčíky — buď právě přišla z večírku, nebo její pracovní doba začíná nekřesťansky brzo, uvažoval Radek. Když procházela kolem jeho auta, všiml si malého tetování na šíji. Jeden ze psů se zastavil v úzkém travnatém pruhu mezi vozovkou a chodníkem; jeho hřbet se známým způsobem prohnul, ale dívka se pak kupodivu neobtěžovala vzniklou hromádku uklidit, přestože v ruce držela hnědý papírový sáček. A přestože přicházel kdosi další. Vysoký muž v baseballové čepici.

Pochůzkář zpozorněl.

Psi táhli dívku dál, ale ona se zastavila u primátorova auta. Vysoký muž zabočil k jeho domu. U vstupních dveří zůstal stát. Dívka se shýbla a předstírala, že uklízí psí fekálie, jenže z hnědého sáčku vyndala nůž. Radek jasně zahlédl zablýsknutí čepele. Měl pocit, že vzduch unikající z pravé přední pneumatiky slyší, ale možná to byla jen sugesce. Vysoký muž se mezitím už vracel. Beze spěchu dokráčel k šedé Audi A6 stojící na protilehlé straně ulice. Kdosi otevřel zadní dveře a oba psi, které dívka pustila z vodítka, skočili dovnitř. Muž usedl na sedadlo spolujezdce, dívka dozadu k jezevčíkům. Radek Staněk si na malý bloček v přihrádce palubní desky opsal espézetku. Počkal, až audina zmizí v boční ulici, a nastartoval.

Konečně zase žil.

3

Žlutočerný Sonim Enduro se ozval přesně v šest nula nula. Byl to voděvzdorný, prachuvzdorný a nárazuvzdorný outdoorový přístroj pro ty, kteří mobilní telefon považují za užitečný komunikační nástroj, nikoli za módní doplněk. Marek Konwicky k takovým lidem patřil. Okamžitě mobil ztišil, ale když se otočil nazpět k Dianě, díval se do jejích otevřených očí.

Byly to ty nejkrásnější oči, jaké v životě viděl.

Políbil ji zlehka na ústa. Koutky Dianiných úst se nepatrně pohnuly směrem vzhůru, ale potom se ty nádherné oči znovu zavřely. Marek Konwicky pohladil Dianino obrovské břicho, tiše vstal a vyplížil se z ložnice.

Přestěhováním k Dianě do její bytové rezidence v Podolí se natolik přiblížil smíchovské redakci MF DNES, že mohl vstávat o celou půlhodinu později než v podnájmu na Praze 11. Dnešek byl ovšem důležitý den, a proto vstal časně. Jeho první myšlenky pochopitelně patřily tomu černému netbooku, který minulý týden v privátním sklípku Darka Balíka na Castellu di Verrazzano objevil pod lahvemi Luigi a jež

včera v noci přivezl spřátelený importér toskánských vín. Navzdory zklamání, které jim všem loni přivodila Balíkova dřevěná bedýnka na víno (rozčarování bylo ovšem způsobeno spíše podivně vlažnou reakcí policie, soudů a médií), se nedokázal ubránit vzrušenému očekávání. Logické otázky zněly: Proč si Darek Balík dal tu práci balit netbook do igelitové folie a rozebírat pyramidu lahví? Proč jej tak jako ostatní materiály jednoduše neuložil do dřevěné bedny? Proč by věnoval mimořádnou péči ukrytí netbooku, kdyby neobsahoval něco výjimečného? Baterie byla pochopitelně vybitá, ale jinak se přístroj značky Lenovo zdál být v pořádku. Marek Konwicki jej chtěl zapnout hned v noci, avšak Diana už usínala, a tak se neochotně podvolil jejímu rozhodnutí odložit to na ráno.

V koupelně, na jejíž velikost a luxus si stále ještě nestačil zvyknout, strávil asi tři minuty; obléknout si běžecký úbor, který si nachystal večer, mu trvalo ještě o minutu méně. Ve vstupní hale se obul do ostře zelených adidasek (odlehčený model Boston), co možná nehlučně zaklapl vchodové dveře a seběhl po schodišti dolů. Pozdravil se s ospalým vrátným, který jedl jogurt a současně předstíral zaujatý pohled na jeden z několika monitorů na stěně (znak na rukávu jeho uniformy patřil sice jakési neznámé bezpečnostní agentuře, ale Marek se kvůli loňským zážitkům s ABL nedokázal zbavit předpojatosti). Vzduch byl letně svěží. Přešel ulici a rozběhl se; když na cyklostezce na nábreží zapínal stopky na sporttesteru Garmin, který měl připnutý na pravém zápěstí, bylo teprve šest deset — dříve by byl díky takovému začátku dne nanejvýš spokojený, ale teď už několik týdnů cítil podivnou frustraci.

A zhoršovalo se to.

Prvních pět minut věnoval jako vždy rozklusání a sérii protahovacích cviků, pak zrychlil na obvyklé tempo dvanáct kilometrů za hodinu. U tramvajové zastávky naproti dřevěnému

kostelíku Českobratrské církve evangelické se asfaltová cyklostezka stáčela k Vltavě a parkem lemujícím tenisové kurty a rozlehlé golfové hřiště pokračovala podél řeky do Modřan a na Zbraslav. Tady se Marek Konwicky otočil a běžel nazpět. Když se vracel kolem plotu Žlutých lázní, jako pokaždé si vzpomněl na kmotra Janouška. Opravdu nechápal, jak je možné, že tenhle člověk ještě nesedí ve vězení — jenže kdykoli dal svému rozhořčení průchod a s nesmiřitelností novinářského eléva napsal o samozvaném vládci Prahy další kritický článek, narazil na redakční právníky, kteří mu text k nepoznání seškrtali. Jistě, Janoušek je zloděj, souhlasili, ale napsat to takhle explicitně Marek nesmí, neboť Janouškovo notoricky známé zločinství nelze dokázat.

„Protože na důkazech sedí šéf BIS Lang,“ odpovídal jim nakvašeně Marek. „A náměstek nejvyššího státního zástupce Grygárek, s nímž se Janoušek schází ve Varech a obden si telefonují! A náměstek policejního prezidenta Husák, s nímž chodí Janoušek na kafe do Obecnáku!“

„Přesně tak,“ usmívali se redakční právníci. „A ještě šéf Finančního analytického útvaru Cícer — abychom nezapomněli.“

Poslední kilometr Marek obvykle zvolnil tempo a pouze vyklusával, ale dnes si uvědomil, že vzteky naopak skoro sprintuje.

4

Prezidentovi se k ránu zdálo o Lennym.

Šlo o sen v jistém ohledu trochu smutný — ale zároveň i vzrušující. Livia byla na Maledivách (pikantní bylo, že si s dětinskou škodolibostí vybrala stejný atol, kde tenkrát byl s Lennym), takže Václav Klaus si mohl přitáhnout balíček papírových kapesníků Zewa a nerušeně si ten erotický výjev přehrát ještě jednou. Potom zůstal v posteli a začel se do novin a časopisů — což mu ovšem jako obvykle zkazilo náladu.

„Vstup do Klausovy družiny je snadný: Chval mě, nepolemizuj se mnou, ale jinak si dělej, co chceš. Kolem prezidenta se šikuje i jedna z nejtemnějších politických sil, která se tu až dosud objevila — Akce D.O.S.T. Přestože se řada jejích stoupenců otevřeně hlásí k antisemitismu, rasismu, xenofobii a vykazují značně výhružnou podrážděnost vůči občanům menšinové sexuální orientace, prezident nikdy neřekl: S názory těchto lidí, kteří mě adorují jako svého ideového vůdce, nechci mít nic společného, protože jejich postoje jsou nepřijatelné,“ psal o něm šéfredaktor Respektu.

Klaus týdeník nakvašeně odhodil a přitáhl si dnešní vydání MF DNES.

„S nynějšími názory a postoji prezidenta se nelze jednoduše vypořádat jako s projevy staromilství starého pána, s přibývajícím věkem zatrpklého, žlučovitého a netaktního,“ dočetl se. Novináři jsou největšími nepřáteli lidstva, vzdychl.

Zalistoval dalšími novinami. Pranýřování a ostouzení byli i jeho oblíbenci: ministr školství Dobeš, ministr dopravy Bárta, ministr průmyslu Kocourek či šéf ČEZu Roman. O Báto- rovi ani nemluvě. Že bych měl na lidi špatný odhad? říkal si zamyšleně prezident. Vyloučeno! Tohle je pouze další mediální útok na jeho osobu a na demokracii. Jeho prezidentování sice pomalu končí, nepřátelé už stříhají metr — ale on je ještě všechny převez, pomyslel si odhodlaně. Nemá sice jako Pu- tin žádného Medveděva, aby se s ním ve funkci prostřídal, ale naštěstí má manželku ochotnou stát se jeho bílým koněm — Václav Klaus se nad tím kriminálnickým termínem pobaveně usmál. Ženy jsou odolnější, připomněl si. Byl například sto- procentně přesvědčen, že když půjde někde po zapadlé poušti muž se ženou, zahyne dřív muž. I když by onu ženu ve všech sportovních disciplínách nominálně porazil. Ozvalo se zakle- pání.

„Dále.“

Vstoupil Hájek.

„Havel má Knihovnu, vy budete mít Institut. PPF vám navíc staví vilu. Potud v pořádku,“ pravil bez zdlouhavých úvodů.

Tak to měl prezident rád.

„Havel ovšem bude mít i letiště. Co se bude jmenovat po vás?“

„Nepřemýšlel jsem o tom,“ zalhala hlava státu.

Ve skutečnosti na to Václav Klaus myslel velmi často, jenže

až dosud ho nic nenapadlo. Hlavní nádraží nepřicházelo do úvahy: bezdomovci, špína a tak dále. Všechny aspekty konce svého prezidentského období ještě nemá promyšlené, musel v duchu připustit.

„Já ano, pane prezidente. Co je středobodem každého města?“

„Náměstí.“

„Správně. To byla první možnost, která mě napadla. Mohl byste samozřejmě mít Václavák.“

Prezident to zvažoval.

„Ale mám lepší nápad. Co je tradiční *dominantou* každého města?“

V očích Václava Klause zajiskřilo poznání. V Hájkově vousaté tváři se objevil úsměv.

„Ano. Kostel. Katedrála. Chrám.“

Prezident slyšitelně mlaskl.

„Nechám si to projít hlavou,“ řekl.

Bylo zřejmé, že ho ta myšlenka zaujala. Rozhodl se, že Hájkova odmění otázkou dosvědčující zájem o osobní život podřízených.

„Tak co jste včera probírali na Žofíně?“ zeptal se vlídně.

„Vstup USA do války, pane prezidente,“ informoval jej kancléř. „Pearl Harbor je samozřejmě mediální fikce.“

Prezident spokojeně přikývl. Měl rád, když to v intelektuálních debatách jiskřilo. Diskuse s kancléřem byly vždy inspirativní. Masaryk měl Karla Čapka, on má Petra Hájka.

„Na podobné historické mýty jsou obě války přirozeně bohaté,“ pokračoval zmíněný. „Jeden z největších mýtů se týká Terezína.“

„Terezína?“

„Jistě. Všichni se povinně dojíáme nad dětskými kresbičkami a nástupy do transportů — jenomže Terezín byl

ve skutečnosti tajným mocenským centrem evropských Židů.“

„To je zajímavé,“ pravil po chvíli Václav Klaus. „Podnětné.“

Mdlá politická korektnost, to nebylo nic pro něj. Opravdu rád by si o Židech popovídal, ale při pohledu na hodinky zjistil, že musí vstát a začít plnit státnické úkoly nového dne.

Nejprve si ovšem zahraje tenis se svým novým milencem.

Však oni se Rusové nezblázní, pomyslel si vzdorně.

5

Diana Renková vstala jako každý všední den v sedm, osprchovala se, vklouzla do županu, uvařila si zelený čaj s jasmínem a připravila pro sebe a pro mámu snídani. Nemusela chvátat: tiskovka s premiérem začínala až za dvě a půl hodiny.

Nabídka České televize měla svou logiku; bylo vlastně jen otázkou času, kdy přijde, neboť ona kombinace půvabu, nadprůměrné inteligence a makléřské pohotovosti Dianu pro povolání televizní reportérky doslova předurčovala. Díky *Burzovním okénkům*, která točila několik let, to navíc s kamerou uměla a byla také dostatečně známá. A především, napadlo Dianu okamžitě, když jí vloni na podzim zavolal šéf zpravodajství, měla to otcovo *kompro*.

Nepřicházela s prázdnou.

Dva týdny nad tou nabídkou váhala. Práce makléřky ji bavila a kolegy v Patrii měla ráda — jenže časy se dramaticky změnily. Obchody na pražské burze více než čtyřnásobně klesly; průměrný denní objem ještě před pár lety přesahoval čtyři miliardy, dnes to byla sotva miliarda. Diana věděla

proč: velcí investoři přišli v časech finanční krize o své peníze a mnoho hedgeových fondů šlo ke dnu, takže investování nahradilo splácení nahromaděných dluhů, nebo přinejlepším spoření. Zároveň poklesly ceny drtivé většiny akcií, což vedlo k dalšímu propadu zobchodovaných objemů. A navíc — nebo možná především — se s akciemi začalo obchodovat jinak než dřív. Makléře, kteří zákazníkům radili, kdy a za kolik nakupovat či prodávat, stále častěji nahrazovaly supervýkonné počítače, které z tradičního obchodování na burze udělaly anonymní rychloobrátkové kasino. Průměrná doba držení americké akcie se zkrátila na dvacet dva sekund. Počítačovým robotům Diana konkurovat nemohla.

A ani nechtěla.

Za nečekanou možnost pracovat v televizi na plný úvazek byla proto ráda. Nabídka přišla v pravý čas. Diana dojedla jogurt a pohlédla na velkou zarámovanou fotografii, kterou jí kdysi poslal Luigi a kterou si věšela nad kuchyňský stůl v každém bytě, kde bydlela: zámek, kamenná hradní věž, cypřiše, vinice. Castello di Verrazzano. Nemyslet na minulost, připomenula si. Užívat si dne. Nekazit si život maličkostmi, umiňovala si v duchu jako už tolikrát. Víc číst. Zamilovat se.

Ten poslední úkol už naštěstí splnila.

V duchu si odříkala dlouhý seznam povinností, které jí dnes čekají (četla kdysi knihu Úspěšná paměť a na zapamatování věcí měla vypracovaný důmyslný systém mnemotechnických pomůcek). Slyšela mámu, jak vstává a přechází do druhé koupelny. Dvougenerační byt se nyní hodil. Už si tu zvykla. Většinu těch drobných závad, které jí dříve tak iritovaly (nerovnosti v mramorové dlažbě, zkřížené dveře šatní skříně i potrhané silikonové těsnění mezi omítkou a dřevěným obkladem), Marek vlastnoručně odstranil. Ale hlavně: díky Markovi a mámě už žádná místnost nebyla bezútěšně

prázdná. Nic ji neusvědčovalo, že své životní představy nedokáže naplnit. V *dětském pokoji* byla připravená postýlka i barevný nábytek. V *manželově pracovně* formálně vzato chyběl manžel, nicméně Marek ji o ruku již požádal, takže zbývalo jen najít termín.

Jenže se ještě nevyrovnala s tím, že ji k oltáři nepovede otec.

Otcovo zavraždění otráslu Dianou víc, než předpokládala: teprve po jeho smrti zjistila, že toho sobeckého grázla milovala. Byla to láska hněvivá a zuřivá — ale byla to láska. (Jak mohla být tak hloupá a nepřiznat si to?) Její odhodlání odhalit viníky otcovy smrti bylo však denně sráženo cenzurou, interními příkazy, bojem o každé odvysílané slovo. První z jejích dvou pořadů o podivné smrti Darka Balíka byl zastaven v průběhu natáčení, druhý byl fatálně zmrzačen ve střižně. Sklidila stůl, na kterém snídala, s neurčitým ostychem, s nímž se dotýkáme věcí po zemřelých, otevřela lesklý černý netbook Lenovo a stiskla tlačítko *Power*.